

การเตรียมบทความลงวารสาร

โดย อมร รัชศาสตร์

เป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้วว่าในปัจจุบันวิทยาการแขนงต่าง ๆ ได้เจริญก้าวหน้าไปเป็นอันมาก ทั้งนี้เห็นได้จากอัตราที่วารสารวิชาชีพในวิทยาการแขนงต่าง ๆ ออกมาสู่ตลาดเพิ่มขึ้นมาก เมื่อเร็ว ๆ นี้เองนักศึกษาก็มีโอกาสได้อ่านวารสารวิชาการทางสังคมศาสตร์เพิ่มขึ้นอีกสองฉบับ คือ วารสารสังคมศาสตร์ ของคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และ วารสารธรรมศาสตร์ ของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ การที่ได้มีวารสารวิชาการเพิ่มขึ้นย่อมทำให้เกิดผลสะท้อนไปยังวงการอื่น ๆ เป็นอันมาก โดยเฉพาะวงการผู้อ่านและผู้เขียนเรื่องผู้อ่านผู้เขียนนับเป็นปัญหาสำคัญที่ผู้เป็นบรรณาธิการจะต้องคำนึงถึงอยู่มาก เพราะเป็นส่วนเกี่ยวพันโดยตรงกับความดำรงอยู่ของวารสารนั้น ๆ

แม้ว่าผู้อ่านกับผู้เขียนวารสารมีส่วนเกี่ยวพันกันอยู่มาก ในฐานะที่คนบางคนอาจเป็นทั้งผู้อ่านและผู้เขียนด้วย แต่โดยส่วนรวมแล้ว บุคคลทั้ง 2 ประเภทมีลักษณะพิเศษต่างกันอยู่มาก ฉะนั้นในครั้งหนึ่งใคร่ขอนำเรื่องในส่วนที่เกี่ยวกับผู้เขียนมาอภิปรายแลกเปลี่ยนประสบการณ์กันก่อน

เหตุที่ผู้เขียนอยากจะหยิบยกเรื่องนี้อภิปรายก็เพราะในการที่วิทยาการแขนงต่าง ๆ จะก้าวหน้ามากขนาดไหนจะจัดพิมพ์วารสารวิชาชีพได้นั้น ย่อมเป็นเพราะมีผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาวิทยาการนั้น ๆ มากพอที่จะเป็นชนวนให้ผู้ที่มีความรู้ในแขนงนั้น ๆ เพิ่มจำนวนมากขึ้นพอที่จะอุปถัมภ์ให้วารสารดังกล่าวอยู่ได้เป็นปัญหาถูกไขคองนี้ ครั้นเมื่อมีผู้ทรงคุณวุฒิมาก ผู้อ่านมากจนมีวารสารได้แล้ว วารสารนั้นแหละจะกลายเป็นตัวสื่อสำคัญที่จะให้ผู้ทรงคุณวุฒิได้มีโอกาสทำการศึกษาค้นคว้าได้ลึกซึ้งกว้างขวางออกไปอีก เมื่อได้ผลเป็นประการใดแล้วก็จะนำมาเผยแพร่ในวารสารต่อไป ส่วนผู้ที่เป็นผู้อ่านนั้นสมมติว่า เริ่มต้นด้วยการมีความรู้และประสบการณ์น้อย แต่เมื่ออ่านวารสารวิชาชีพไปนาน ๆ เขาก็ย่อมเกิด "วิชาแก่กล้า" ขึ้นบ้างพอที่จะเริ่มเขียนเรื่องลงบ้าง อันจะเป็นการส่งเสริมให้วิทยาการได้แพร่หลายออกไปอีก

การที่ผู้เขียนเพิ่มขึ้น ย่อมก่อให้เกิดปัญหาแก่วารสารบ้างไม่มากนัก ปัญหา
 หนึ่งในบรรดาปัญหาที่หงายได้แก่ปัญหาที่ว่าย่อมจะมีผู้อ่านบางคนสนใจใคร่จะเขียนเรื่องมา
 ดงบ้าง แต่ยังไม่ทราบจะทำอย่างไรจึงจะเป็นการสะดวกและถูกต้องแก่ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง
 ผู้เขียนจึงใคร่ขอแนะนำเรื่องมาอภิปรายสั้นๆ เพื่อเป็นการกระตุ้นจิตใจให้ท่านที่สนใจจะ
 เขียนบทความมาลงในวารสาร ตลอดจนผู้ที่เกี่ยวข้องกับวงวารสารอื่นๆ ได้ทราบวิธีการ
 ต่างๆ ที่บรรณาธิการวารสารวิทยาการต่างๆ ยึดถือเป็นแนวปฏิบัติอยู่ แม้จะผิดแผกกันไป
 บ้างก็คงไม่มากนัก

ฉะฉาน ในเรื่องนี้ ผู้เขียนจะกล่าวถึงบทความชั้นต่าง ๆ ที่ลงพิมพ์อยู่ในวารสารวิทยา
 การทั่ว ๆ ไป โดยจะจำแนกตามความนิยมมากขึ้นตามทางวิทยาการ และจะกล่าวถึงวิธี
 เตรียมต้นฉบับเพื่อส่งไปยังบรรณาธิการต่าง ๆ ตลอดจนว่าควรจะต้องแจ้งอะไรไปบ้าง นอกจาก
 นั้นจะได้กล่าวถึงวิธีการที่บรรณาธิการจะเลือกเรื่องลงพิมพ์ ตลอดจนขั้นตอนการพิมพ์ต่าง ๆ ซึ่ง
 ผู้เขียนควรจะได้ทราบเพื่อหาทางช่วยแบ่งเบาภาระของเจ้าหน้าที่วารสาร วิธีการแก้ไขบท
 ความบางตอน จนถึงการส่งมาให้คุณให้แก่วัดเขียนด้วยวิธีต่าง ๆ และมารยาทที่ดีของผู้เขียน
 และบรรณาธิการ ทั้งนี้ผู้เขียนจะไม่กล่าวถึงวิธีการเขียนเนื้อหาและวิธีวิจัย โดยขอสมมติ
 ว่าผู้เขียนมีความรู้ในเทคนิคการวิจัยการเขียนดีแล้ว ประกอบกับพอจะหาอ่านได้จากเรื่อง
 คำแนะนำการเขียนบทความหรือคู่มืออย่างจากบทความประเภทเดียวกันได้อยู่แล้ว

I บทความชั้นต่าง ๆ

ตามปกติวารสารวิทยาการฉบับหนึ่ง ๆ จะมีชื่อเขียนประเภทต่าง ๆ อยู่หลายเรื่อง
 อยู่แล้ว สุดแต่ขนาดและนโยบายของวารสารนั้น ๆ แต่เพื่อความสะดวกในการพิจารณาจะขอแยก
 ชื่อเขียนออกเป็นส่วนใหญ่ ๆ เสียก่อน คือชื่อเขียนประเภทบทความทางวิชาการ โดยตรงซึ่ง
 โดยปกติบรรณาธิการจะเปิด โอกาสให้ผู้ทรงคุณวุฒิหรือบุคคลภายนอกคณะผู้จัดทำอื่น ๆ
 ได้เขียนส่งมาพิจารณาได้ ประเภทหนึ่ง กับชื่อเขียนซึ่งบางครั้งก็ไม่เกี่ยวข้องกับทางวิชาการ
 โดยตรงนัก โดยมากได้แก่ชื่อเขียนในคอลัมน์ประจำของวารสารและโดยมากจัดเขียนขึ้นโดย
 คณะผู้จัดทำวารสารอีกประเภทหนึ่ง

ตัวอย่างข้อเขียนประเภทหนึ่ง คือ บรรณาธิการแถลง บทบรรณาธิการ ข่าว
ต่าง ๆ การโต้ตอบสนทนากับผู้อ่าน เป็นต้น แต่โดยที่ข้อเขียนประเภทนี้เขียนขึ้นโดยคณะ
ผู้จัดทำอยู่แล้ว บุคคลภายนอกไม่ใคร่มีโอกาสได้เขียน จึงของคมีกต่างโดยละเอียดในทันที
แต่จะจำแนกบทความประเภทแรก เพื่อผู้ที่เขียนใหม่หรือเริ่มจะเป็นนักเขียนจะได้ทราบ

ความจริงวิธีการแบ่งชั้นของบทความก็เป็นไปตามหลักเกณฑ์สามัญสำนึก คือในฐานะ
ที่เป็นวารสารวิชาการ บรรณาธิการจึงย่อมประสงค์จะได้บทความที่หนักในทางวิชาการมา
ลงเป็นธรรมดา แต่บทความทางวิชาการนั้นเองก็มีหลายชนิดด้วยกัน จึงใคร่ชี้แจงความหนัก
ในทางวิชาการมากขึ้นตามลำดับอย่างไร คือ

1. บทความซึ่งเป็นผลการวิจัย เป็นบทความทางวิชาการที่มีค่าสูง เพราะเป็นบทความที่
ผู้เขียนจะเขียนขึ้นอย่างนักศึกษาคงไปตรงมา โดยเสนอหลักฐานครบถ้วน ทั้งนี้
อาจจะเป็นการเสนอแนวความคิดอย่างใดอย่างหนึ่ง เรียกว่ามีแนวหรือสมมติฐาน หรือ
อาจจะเป็นการเสนอผลการค้นคว้าขั้นมูลฐานโดยพยายามเสนออย่างตรงไปตรงมาตามข้อ
เท็จจริง ไม่แสดงความเห็นของผู้เขียนประกอบ เพราะอาจทำให้เกิดความจำเริญได้ ลักษณะ
ที่เห็นได้เด่นชัดของบทความประเภทนี้คือ มักจะมีหลักฐานอ้างอิงพร้อมมูล คือมีเชิงอรรถ
(Footnote) หรือมีการอ้างอิงหนังสือและเอกสารประกอบด้วย

2. บทความซึ่งใช้ประสบการณ์ของผู้เขียนเป็นหลัก มักได้แก่บทความชนิดที่ผู้เขียนเป็นผู้ชำนาญ
งานมีประสบการณ์มาก หรือที่เรียกกันว่าเป็นเรื่องของผู้ใหญ่เขียนมาเพื่อเล่าถึงประสบ-
การณ์ของตน ความจริงบทความประเภทนี้ทั้งหนักมากและหนักน้อย ชนิดหนักนั้นคือ
ผู้ใหญ่วางงานแม้จะไม่คุ้นเคยต่อการค้นคว้าวิจัยตามหลักวิชาการสมัยใหม่ แต่ก็เป็นผู้ที่มี
วิจารณ์ญาณ ความยุติธรรม และลึกซึ้งหนักแน่น จึงเขียนบทความขึ้น แม้จะไม่อาจ
เรียกว่าเป็นผลทางวิจัยแต่ ๆ ก็มีความหนักทางวิชาการมาก ส่วนเรื่องที่หนักน้อย
ลงมา ก็ได้แก่เรื่องที่เล่ามาสู่กันฟังพอจะนับได้ว่ามีประโยชน์บ้าง บทความตามประเภทนี้
จะเห็นได้ว่าส่วนมากมักไม่ใคร่มีการอ้างอิงหลักฐานอะไรหรือมีน้อย

3. บทความประเภทที่ได้มาจากคำปราศรัยหรือปาฐกถา ฯลฯ บทความประเภทนี้
 ส่วนมากเป็นบทความที่ผู้ทรงคุณวุฒิในทางวิชาการแขนงนั้นๆ หรือผู้หลักผู้ใหญ่ในทางนั้น
 ได้ใช้พูด หรือชี้แจงต่อผู้ฟังผู้อ่านกลุ่มหนึ่งไปแล้ว ที่นำมาลงวารสารซ้ำอีกเพื่อให้เป็น
 หลักฐานหรือให้ทราบกันแพร่หลายยิ่งขึ้น บทความประเภทนี้อาจจะมีข้อความที่เป็นประโยชน์
 มากก็ได้ แต่ที่นับเป็นประเภทที่ดีของคุณค่ากว่าประเภทที่ 1 และ 2 ข้างต้น ก็เพราะว่าได้เคย
 ใช้พูดมาก่อน บรรณาธิการวารสารวิชาการทุกท่านย่อมปรารถนาจะได้บทความมาลง
 ในวารสารของตนในฐานะของใหม่เขียนมาให้โดยเฉพาะยังถือว่าเป็นเรื่องที่พิมพ์ขึ้นมาจาก
 ของเก่า ลักษณะของบทความประเภทนี้มักจะเห็นได้ชัดอยู่แล้ว โดยบรรณาธิการย่อม
 ชี้แจงว่าเป็นเรื่องที่ได้มาจากการปราศรัย การปาฐกถา ณ ที่ใด เมื่อใด โดยอาจจะเขียนได้
 อย่างชัดเจนที่หัวเรื่องเอง หรือ อธิบายไว้ในเชิงอรรถก็ได้ เพื่อเป็นการให้เกียรติแก่เจ้าของ
 เรื่องเดิม และเป็นมารยาทของการพิมพ์วารสาร

การที่ผู้เขียนแจกแจงบทความออกเป็น 3 ประเภท ก็เป็นแต่เพียงการแบ่งอย่าง
 คร่าวๆ พอเป็นต้นเหตุเท่านั้น เพราะจะมีบทความเป็นจำนวนมาก ที่จัดพิมพ์อยู่ในวารสาร
 ต่างๆ ที่ไม่อาจจะแยกได้ว่าอยู่ประเภทใดแน่ นอกจากบทความประเภทแนะนำหนังสือ หรือ
 วิจารณ์หนังสือ ก็ยากที่จะถือว่าเป็นบทความประเภทวิชาหรือไม่ เพราะแม้เนื้อหาจะเป็นทาง
 วิชาการและเป็นโอกาสให้บุคคลภายนอกเขียนได้ก็ตาม ในการปฏิบัติย่อมต้องได้รับความ
 เห็นชอบจากบรรณาธิการก่อนว่า คุณจะขอวิจารณ์หนังสือเล่มนั้นๆ จะได้หรือไม่ ซึ่งอาจจะ
 จัดเป็นขอเขียนทศณะผู้จัดทำเตรียมขนกได้

เมื่อได้ทราบแล้ว บรรณาธิการปรารถนาจะได้เรื่องประเภท 1 เป็นอันดับแรกแล้ว
 จึงหวังว่าท่านที่ดาร์จะเขียนบทความจะได้พยายามเขียนบทความประเภทดังกล่าว เพราะเป็น
 โอกาสให้ได้นำมาลงพิมพ์มากกว่าและเร็วกว่า

II เคล็ดลับประการสำหรับผู้เขียนบทความ

เพื่อความสะดวกในการเตรียมบทความและการติดต่อกับบรรณาธิการผู้เขียน
 บทความประสงค์จะส่งบทความของตนไปลงพิมพ์ ผู้เขียนใคร่ขอเสนอเคล็ดลับประการ
 พร้อมทั้งจะได้พยายามยกเหตุผลประกอบด้วย

1. เมื่อเขียนเรื่องเสร็จแล้ว และพร้อมที่จะส่งต้นฉบับไปยังบรรณาธิการ โปรดจัดพิมพ์ต้นฉบับแล้วตรวจทานให้ถ่องถี่ก่อน และโปรดส่งต้นฉบับไปอย่างน้อย 2 ชุด ทั้งนี้เพราะ

ก) ช่วยให้คุณคัดลอกเรื่องที่อาจจะไม่ใช่บรรณาธิการเองเล่มต่อไป ได้อ่านได้อย่างชัดเจนปราศจากข้อสงสัย จะง่ายแก่การวินิจฉัย เพราะการอ่านครั้งแรกนั้นผู้อ่านมักอ่านเผินๆ ไปก่อน ทั้งนี้แต่ที่ว่าวารสารนั้นมีระยะเวลาในคุณภาพของเรื่องที่คุณจะส่งพิมพ์เพียงใด

ข) โดยที่ไม่มีผู้พิมพ์คัดลอกต้นฉบับได้ โดยไม่มีที่ผลิตทั้งระดับการันต์ วรรคตอน ผู้เขียนจึงควรตรวจทานอย่างถ่องถี่ด้วยตนเองทุกครั้ง เพราะหากต้นฉบับผิดพลาดตกหล่นไปประการใด จะเป็นทางให้ผิดพลาดมากขึ้นไปจนเสียหายแก่ตัวท่านได้

ค) ที่ทำให้ส่งต้นฉบับ 2 ชุด นั้น ก็เพราะงานพิมพ์หนังสือมักเป็นงานสุดมุน่ควายมากอยู่ หากต้นฉบับมีชุดเดียว จับไปจับมาแล้วจะหาไม่พบ ที่กองบรรณาธิการนั่นเอง และแม้เมื่อส่งต้นฉบับไปโรงพิมพ์แล้วก็อาจจะหายได้ก็อีก เพราะทางโรงพิมพ์ย่อมมีหนังสือและกระดาษต่างๆ ปนเปกันมาก นอกจากนี้ เมื่อบรรณาธิการได้รับเรื่องจากท่านแล้ว จะใช้ชุดสองแก้ไขข้อความเครื่องหมายหรือตกแต่งรูปร่างได้ทันที เพราะหากตัดสินใจจะนำเรื่องของท่านมาลงพิมพ์แล้ว ถ้าไม่มีการแก้ไขมากถึงกับต้องพิมพ์ใหม่แล้ว ก็จะเป็นการช่วยท่านเวลาและภาระได้มาก ฉะนั้นถ้าจะส่งมาได้สัก 3 ชุด ได้ยิ่งดี บรรณาธิการจะได้แยกไว้กันหาย ซึ่งเป็นเรื่องเกิดขึ้นบ่อยๆ นำปวดเศียรเวียนเกล้าที่สุด

2. โดยที่ในปัจจุบันนี้วารสารและนิตยสารและหนังสือพิมพ์รายวัน รายสัปดาห์ และหนังสืออื่นๆ มากพอควรทุกแขนงวิชาที่จะทำได้ ดังนั้นถ้าท่านจะเตรียมเรื่องขึ้นไว้ล่วงหน้าก็จะทำได้ไม่จำเป็นต้องรอให้บรรณาธิการมาทาบตามก่อน เพราะบรรณาธิการในวารสารวิชาการแขนงนั้นอาจไม่รู้จักเป็นส่วนต่อพอกที่จะขอให้เขียนได้ หรืออาจไม่มีโอกาสมาพบกับท่านเพื่อขอเรื่องได้ แต่ผู้เขียนมั่นใจว่าบรรณาธิการทุกท่านย่อมประสงค์จะได้บทความดี ๆ เป็นสำคัญ และส่วนมากก็นัดต้นฉบับผู้เขียนมือใหม่ ๆ ด้วย เพื่อเป็นการขยายวงผู้เขียน คือเมื่อเขียนเสร็จเรียบร้อยแล้ว จึงพิจารณาว่าจะส่งไปพิมพ์ที่ใดดี โดยการทาบรายชื่อวารสารที่ท่านเห็นว่ามีเกียรติภูมิสูงสุดตกหล่นไปตามลำดับแล้วส่งเรื่องไปยังวารสารชั้นสูงสุดก่อน และจดวันเดือนปีที่ส่งไปด้วย ถ้าวารสารนั้นไม่รับตงแล้ว จึงค่อยส่งไปยังวารสารชั้นรองลงไปตามลำดับ ถ้าจะให้แน่ชัดแล้วโปรดปฏิบัติตามเคล็ดต่อไปนี้

ก) ควรมีจุดหมายนำเรื่องไปพร้อมกับแนะนำตัว โดยบอกชื่อสกุล ภูมิลำเนา และตำแหน่งทั้งในอดีตและปัจจุบันไปด้วย เพื่อความสะดวกในเวลาที่จะจัดพิมพ์ว่าผู้เขียนเป็นใคร ได้อย่างถูกต้องแน่นอน

ข) ในจดหมายส่งบทความควรแจ้งว่าถ้าจะรับตีพิมพ์ให้เมื่อใดหรือไม่ โปรดตอบให้ทราบด้วย ทั้งนี้จะเป็นการเร่งให้บรรณาธิการหรือผู้สรรเรื่องได้รับอ่านพิจารณาว่าจะรับหรือไม่ เสียก่อน และอาจจะแจ้งกำหนดคร่าว ๆ รวมทั้งการแก้ไขข้อความบางตอนให้ได้ เพราะหากวารสารนั้น ๆ จะไม่นำลงให้แล้วจะได้ส่งไปยังวารสารอื่นต่อไป

ค) อย่าได้ส่งเรื่องบทความเรื่องเดียวกันไปยังวารสารหลายฉบับพร้อมกันเป็นอันขาด เพราะอาจจะได้ตีพิมพ์หลายฉบับ ซึ่งเป็นผลเสียหายแก่เกียรติภูมิของวารสารเหล่านั้น และย่อมส่งผลร้ายมาถึงท่านผู้เขียนด้วย คือบรรณาธิการเหล่านั้นจะเข็ดไม่กล้ารับเรื่องจากท่านต่อไป

ง) เพื่อบ่งชี้การสืบค้นว่าส่งเรื่องใดไปยังผู้ใดเมื่อใด ใครจะลงให้ที่ไหนหรือไม่ ท่านควรทำบัญชีต่าง ๆ ไว้ให้ชัดเจน

จ) โปรดอย่าเสียใจที่วารสารฉบับแรกขอปฏิเสธไม่รับพิมพ์ให้ โปรดส่งเรื่องนั้นไปให้วารสารอื่นต่อไป และเมื่อท่านเขียนเรื่องใหม่ขึ้นอีก ก็ควรจะส่งไปยังวารสารเดิมอีก อาจได้รับการพิจารณาด้วยก็ได้ โปรดระลึกว่าไม่มีนักเขียนคนใดไม่เคยถูกขอแก้เรื่องมาก่อนเลย

III การดำเนินเรื่องทางฝ่ายวารสาร

เมื่อได้กล่าวถึงด้านผู้เขียนบทความว่าควรทำอะไรแล้ว หวังว่าท่านผู้อ่านคงอยากจะทราบว่าเมื่อได้รับเรื่องแล้วจะทำอย่างไรบ้าง จึงใคร่จะเล่าขอบวนการต่าง ๆ ที่คณะผู้จัดทำจะปฏิบัติเป็นขั้น ๆ ไปโดยย่อ

1. เมื่อได้รับเรื่องจากผู้เขียนแล้ว ก่อนที่บรรณาธิการหรือผู้สรรเรื่องจะดูผ่าน ๆ ว่าเป็นเรื่องตรงกับเข็มของวารสารหรือไม่ ถ้าไม่ตรงหรือเห็นว้างดีไม่ถึงขนาด ก็จะส่งคืนความที่ผู้เขียนแจ้งมาหรือเก็บไว้เฉย ๆ

2. ถ้าเป็นเรื่องที่เห็นความท้อแท้หรืออาจจะน่าตงพมพแล้ว บรรณาธิการหรือผู้ตรวจเรื่องจะอ่านโดยละเอียดออกครึ่งหนึ่ง เมื่อมีโอกาสคือเมื่อย่างหรือรอไว้หลาย ๆ เรื่องเดียวกันจะได้เลือกพร้อมกัน แต่ก่อนที่จะลงมืออ่าน ถ้าบรรณาธิการเห็นว่าต้นฉบับเป็นลายมือหรือพิมพ์ยังไม่เรียบร้อย ก็จะให้พนักงานพิมพ์ของทางให้สัก 3 ชุด เพื่อให้สะดวกในการอ่านละเอียด เมื่อพิมพ์แล้วจะขอหากคนช่วยตรวจทานอีก ฉะนั้น จึงได้เรียนแต่แรกว่าผู้เขียนควรส่งบทความที่พิมพ์ดีด สอบทานดีแล้วมา 2 ชุด จะได้ทันเวลาการตรวจและแจ้งการพิมพ์ผลิตงได้มาก
3. ในการอ่านละเอียดนั้น บรรณาธิการหรือผู้ตรวจเรื่องจะอ่านจากชุดที่ 2 และถอดต้นฉบับหรือแดงด้วยเพื่อจะได้แก้ไขสะกดการันต์ เครื่องหมายวรรคตอน ตลอดจนสำนวนที่บางตอนทเห็นวากจาดเกิดจากความจริงไปบ้าง ไปด้วย ถ้าอ่านจบแล้ว เห็นว่าเป็นเรื่องดีและมีที่แก้ไขสะกดการันต์เครื่องหมายวรรคตอนเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ก็จะให้แก้ชุดที่ 1 เดี่ยวให้ตรงกัน แล้วก็จะเขียนทหัวเรื่องว่า เป็นเรื่องที่ "น่าตงได้" หมายความว่าต้นฉบับเรียบร้อยแล้วไม่ต้องแก้ไขอีก และอาจกำหนดว่าจะให้ตงวารสารเล่มใด เมื่อใด แต่ส่วนมากมักจะกำหนดภายหลังเพราะอาจจะมเรื่องดี ๆ อื่น ๆ ตงมาอีก
4. ถ้าจะต้องแก้ไขที่ตอนเปลี่ยนแปลงข้อความอันเป็นสำนวน หรือจะให้เพิ่มเติมข้อความบางตอนข้อเท็จจริงตลอดจนการแก้ไขเชิงอรรถและหลักฐานอ้างอิง กล่าวคือเป็นการแก้ไขที่สำคัญแล้ว บรรณาธิการจะแก้ชุดที่ 1 ให้ตรงกันเสียก่อนแล้วส่งไปยังผู้เขียนเพื่อพิจารณาแก้ไขตามจุดต่าง ๆ ทงนเพื่อประโยชน์ของเจ้าของบทความเอง
- ในการนี้ เจ้าของบทความอาจอนุมัติการขอแก้ไขหรือจะตงแต่งเพิ่มเติมมาอีกก็ได้หรือไม่คนเรื่องมาเลยก็ได้ ซึ่งเป็นที่เข้าใจว่าไม่ปรารถนาจะให้ตงพิมพ์ทนน โดยเหตุผลใด ๆ ก็ตาม ตามปกติเจ้าของเรื่องจะส่งต้นฉบับที่แก้ไขด้วยต้นฉบับคนอื่นมา ทางคณะผู้จัดการก็ตงจัดพิมพ์ขึ้นใหม่แล้วตรวจทานอีกจนพอใจแล้ว จึงเขียนได้ว่า "น่าตงได้" โดยเหตุที่การแก้ไขบทความเป็นเรื่องยดยาวพอสมควรจึงจะขอแยกไว้พิจารณาในภาคต่อไป
5. เมื่อจะตงกำหนดตงบทความไปโรงพิมพ์แล้ว บรรณาธิการก็นำเรื่องประเภทที่เขียนว่า "น่าตงได้" มาพิจารณาพร้อมกันออกครึ่งหนึ่งว่า เป็นการเหมาะสมแก่กาตเทศะประการใดที่จะนำเรื่องใดมาตงบ้าง ทงนโดยปกติจะถอหดตงน

ก) ในวารสารฉบับหนึ่ง ๆ ควรจะมีเรื่องหลายเรื่อง อย่าให้หนักไปทางหนึ่งทางใดจนเกินไป

ข) พยายามจัดให้เรื่องเรียงกันตามลำดับก่อนหลังที่จะปรากฏในเล่มตามความเหมาะสม

ค) พยายามนำเรื่องจากผู้เขียนหลาย ๆ คนมาลง คือพยายามไม่นำบทความของคนเดียวกันมาลงในฉบับเดียวกันหลายเรื่อง หรือแม้แต่ในฉบับที่ต่อเนื่องกัน ควรให้มีเว้นบ้าง ๒๕
 ทั้งนี้ นอกจากจะเป็นเรื่องเกี่ยวพันสืบเนื่องมาจากฉบับก่อน หรือความเหมาะสมอื่น ๆ

ง) เมื่อหมายใจว่าจะนำเรื่องใดลงพิมพ์แล้ว ควรพยายามตรวจดูว่า เรื่องนั้น ๆ วารสารอื่น ๆ นำไปลงหรือยัง นี่เป็นการตรวจสอบรอบทิศทาง มียุบายบางคราวที่แรกไม่ได้เห็นว่าเรื่องนั้นไปปรากฏที่ใดบ้างแล้วจนถึงเวลาเตรียมเสร็จแล้ว หรือบางคราวจนแทนเรื่องพิมพ์แล้วด้วยซ้ำไป จึงทราบว่านำขึ้นไปลงในวารสารอื่นแล้ว ก็อาจจำใจต้องถอนเรื่องนั้นกลับมางดพิมพ์

6. เมื่อกำหนดเรื่องใดเล่มตามต้องการแล้ว ก็จะเขียนหัวเรื่องว่า ลงเป็นเรื่องที่ 1, 2, 3 ตามลำดับในเล่ม พร้อมกับต้องช่วยออกตัวให้ คือ กำหนดไปว่าจะให้โรงพิมพ์ใช้ตัวใหญ่เล็ก เอียง หนา บาง อย่างไร แบ่งตอนอย่างไรไปด้วย ก่อนส่งโรงพิมพ์

7. เมื่อส่งโรงพิมพ์แล้ว โรงพิมพ์จะจัดเรียงแล้วตรวจทานให้ 1 หรือ 2 ครั้งก่อนที่จะส่งมายังผู้จัดการเพื่อตรวจทานอีก ส่วนมากต้องอ่านอีกสองคน เมื่อแก้ไขอย่างใดก็แก้ลงไป ในนั้นเพื่อให้เรียงพิมพ์ใหม่แล้วขอใหม่อีก เพื่อตรวจสอบจนได้คุณภาพตามที่ตั้งใจแล้วจึงเขียนคำสั่งพิมพ์ เช่น "ตรวจแล้วพิมพ์ได้" แล้วเซ็นชื่อผู้สั่งพิมพ์กำกับไว้

การอ่านตรวจทาน เป็นเรื่องยุ่งยากหยาบหยาบ เปิดองเวลาเป็นอันมากและแม้จะได้พยายามอย่างมากแล้วก็มักปรากฏว่ามีการผิดพลาดจนจนได้

8. เมื่อได้พิมพ์บทความและข้อเขียนอื่น ๆ ไปจนครบเล่มแล้ว ทวงกองบรรณาธิการก็จะจัดทำสารบัญ บรรณาธิการแสดง และอื่น ๆ เพื่อเรียงเข้าหน้าเล่มก่อนเย็บเล่ม ออกจำหน่ายต่อไป

เท่าที่กล่าวมาหวังว่าคงจะได้กล่าวถึงขั้นต่าง ๆ ในการจัดพิมพ์วารสารวิชาการธรรมดาได้อย่างถ่องแท้พอสมควรแล้ว หากขาดตกบกพร่องไปประการใดหวังว่าท่านผู้รู้จะได้ช่วยตักเตือนด้วย

แต่ก่อนที่จะจบตอนไหนใครก็ตามที่วางตัวแล้ววิชาการศึกษาพิเศษชนไปกวนนอก คือนอก จากจะมีบทความต่าง ๆ ธรรมดาแล้วจะมีการแกมพอกอย่างอื่น ๆ อีก เช่นมีความทาง วิชาการภาษาต่างประเทศหรือมีการย่อเรื่อง แปลเรื่องอีกบ้าง ดังที่ปรากฏในวารสารนั้นแล้ว ก็จะมีความยุ่งยากต่อไปอีกตามสมควร อาทิ

ก) ในการที่จะมีการลงบทความทางวิชาการเป็นภาษาต่างประเทศโดยผู้ทรงคุณ ภูมิไทย หรือต่างประเทศนั้น จำเป็นต้องใช้เวลาดึกดึกต่อลงหน้าเป็นเวลานาน และบทความ ที่น่าลงก็ควรจะมีคุณภาพทางวิชาการสูงมาก เพื่อให้คุ้มค่ากับความเหนื่อยยากของผู้อ่าน เมื่อได้เรื่องมาแล้วก็ต้องดำเนินการตามที่กล่าวมาแล้วในตอนต้น โดยต้องผสมกับความ ระมัดระวังพิเศษเพราะมีใช้ภาษาของเรา

ข) ในการดำเนินการย่อเรื่องเป็นอีกภาษาหนึ่งนั้นความยากลำบากมาก คือต้อง เตรียมต้นฉบับให้เรียบร้อยให้มากก่อนที่จะมอบให้ผู้ที่ย่อความไปอ่าน เมื่อย่อความเสร็จ แล้วบรรณาธิการก็ต้องแก้ไขตามสมควรก่อนไปพิมพ์กว้าง แล้วบรรณาธิการก็จะอ่านอีก ครึ่งหนึ่ง ถ้าเป็นภาษาต่างประเทศก็จะมอบให้ผู้ที่รู้อีกภาษาหนึ่ง ๆ ซึ่งส่วนมากก็ได้แก่ชาวต่าง ประเทศเองช่วยอ่านตรวจทานแก้ไขภาษาเดียวให้ถูกต้องก่อนแล้วจึงจะพิมพ์สุดท้าย ทานแล้ว ส่งโรงพิมพ์ได้ และต้องคอยระวังเวลาตรวจทานอีกด้วย

อาจกล่าวโดยย่อได้ว่าในกรณีเช่นนี้ความยากลำบากเพิ่มพูนขึ้นเป็นทวีคูณ

IV การแก้ไขบทความ

ผู้อ่านคงแปลกใจที่ว่าทำไมบรรณาธิการจะต้องแก้ไขเรื่องต่าง ๆ ด้วย จึงใคร่ขอชี้แจง ทรัพย์สินในฐานะที่เป็นบรรณาธิการอยู่และมีเพื่อนเป็นบรรณาธิการวารสารวิชาชีพต่าง ๆ อยู่ บ้างว่า โดยน้ำใสใจจริงแล้ว บรรณาธิการจะไม่อยากแต่ต้องอะไรทั้งสิ้น จะมีความยินดี เป็นต้นพันหากปรากฏว่าบทความที่ส่งมานั้นดีจริง ไม่ต้องแก้ไขเลย แต่ตามความเป็นจริง แล้ว ไม่ใคร่มีบทความที่สมบูรณ์ดีทุกประการ ที่จำเป็นต้องแก้ก็เพื่อเห็นแก่ชื่อเสียงของผู้ เขียนและวารสารเป็นสำคัญ จึงใคร่ขอเรียนให้ทราบตามความจริงต่าง ๆ เป็นลำดับไป คือ

1. บทความแทบทุกเรื่องกว่าได้จะต้องมีการแก้ไขบ้างน้อยบ้าง

2. ประมาณ 2 ใน 3 ของบทความทั้งหมด ต้องการแก้ไขเพียงเล็กน้อย เช่นวรรคตอน
สะกดการันต์ ไม่ใช่เนื้อหาของเรื่อง จึงไม่ต้องส่งคืนเจ้าของเพื่อพิจารณา

3. ประมาณ 1 ใน 3 ของบทความทั้งหมดต้องการแก้ไข มากน้อย ซึ่งโดยมารยาท
บรรณาธิการจะส่งคืนไปยังเจ้าของเพื่อพิจารณา

จุดอ่อนที่จำต้องเรียนให้เจ้าของเรื่องทราบในประเภทที่ 3 นเท่าที่เคยเห็นมาส่วนมาก
จะมี 3 ประการใหญ่ ๆ ตามลำดับคือ

ก) การแก้ไขเชิงอรรถและเอกสารอ้างอิง โดยเหตุที่เป็นวารสารทางวิชาการ
บทความจำนวนมากจึงมีเชิงอรรถและเอกสารอ้างอิงต่าง ๆ แต่การทำเชิงอรรถและการอ้างอิง
นี้ ผู้เขียนแต่ละคนทำไม่ใคร่เหมือนกันหรือแม้แต่บทความเดียวกัน บางทีก็หลงลืมไปใช้วิธีต่าง
กันเข้า จึงตกเป็นภาระของบรรณาธิการว่าจะยอมผ่อนปรนได้เพียงใด เพราะเหตุว่านักศึกษา
และผู้เขียนใหม่ ๆ อาจจะไปใช้อย่างคลาดเคลื่อน และเพื่อรักษามาตรฐานของวารสาร
บรรณาธิการจึงมักจะแก้ไขเสียให้เป็นระเบียบพองาม ทั้งนี้โดยปกติจะไม่บังคับให้ต้องใช้
แบบเดียวกันทั้งหมด เพราะยังไม่มีมาตรฐานสากลอันเดียวกัน จึงสุดแต่บรรณาธิการ
จะพยายามให้เรียบร้อยเพียงใด สำหรับมาตรฐานที่วารสารนี้ใช้อยู่ส่วนมาก ก็ขอแต่
เพียงว่าในบทความหนึ่ง ๆ นั้นควรจะใช้ระบบเดียวกัน ฉะนั้นผู้อ่านจะสังเกตเห็นได้ว่าในวารสาร
แต่ฉบับนี้อาจมีบทความวิชาการที่มีวิธีอ้างอิงต่างกันได้

โดยเหตุที่การแก้ไขเป็นเรื่องจุกจิกเป็นส่วนมาก บรรณาธิการอาจจะขอแก้ไขโดย
แต่เรียนให้เจ้าของเรื่องทราบด้วยวาจาภายหลังก็ได้ตามมารยาท โดยทั่วไปอาจกล่าวได้ว่า
บทความแทบทุกเรื่องจะมีความคลาดเคลื่อนในการอ้างอิงทั้งสิ้น และเมื่อบรรณาธิการ
แก้ไขไปแล้ว เมื่อเวลาจัดพิมพ์โรงพิมพ์มักจะเกิดการผิดพลาดขึ้นอีก

ข) การแก้ไขถ้อยคำด้านฉนวน เท่าที่ปรากฏมานั้น ผู้เขียนบทความทางวิชาการมัก
จะเป็นนักวิชาการไม่ใช่ นักภาษา ประกอบกับเรื่องที่เขียนมักเป็นเรื่องยุ่งยาก ฉะนั้น ถ้อยคำ
ด้านฉนวนการเรียงลำดับเหตุผล ฯลฯ มักจะไขว้เขวบ่อย ๆ จึงตกเป็นภาระของบรรณาธิการ
ที่จะอ่านดูว่า ถ้าเขียนอย่างนั้น ผู้อ่านสามัญจะพอเข้าใจได้ไหม มีความสละสลวยไหม ถ้า
รู้สึกว่าอาจทำให้เข้าใจผิดหรือยุ่งยากเกินไปนัก ก็จะเขียนไว้ที่หัวกระดาษแล้วนำเรียนเจ้าของ
เรื่องเพื่อให้แก้ไขใหม่ หรือขอขณุมัติให้เป็นไปตามที่แก้ไข

โดยที่การแก้ไขคำดำเนินม้อยบ่อยครั้งพอสมควร จึงขอเรียนว่า โดยปกติ
บรรณาธิการจะไม่ใคร่ขอแก้ไขเรื่องเพราะเห็นว่าเป็นแบบการเขียนของแต่ละคน นอกจาก
กรณีท่านไม่เข้าใจจริง ๆ หรือเป็นเพราะเจ้าของเรื่องเป็นผู้มีความสัมพันธ์กับบรรณาธิการ
จริง ๆ พยที่จะขอให้ขัดเกลาสำนวนได้

ค) การแก้ไขเพื่อความ มักได้แก่การแก้ไขคำนำและตอนต้นบทความเพื่อให้แก่รูป
รอยให้ตรงกับเขมวารสาร เพราะบางครั้งบทความบางบทความเขียน ๆ จะไม่นำนำมาลงในวารสาร
นั้น ๆ แต่อาจจะดัดอมให้เข้ารูปได้โดยการแก้ไขข้อความตอนต้น ๆ การแก้ไขอย่างอื่น ๆ
ก็มี การตัดทอนข้อความที่อาจจะซ้ำกับเรื่องอื่น ๆ ที่วารสารนำลงแล้ว หรือซ้ำ ๆ กับข้อ
ความตอนอื่นในบทความนั้นเองอย่างหนึ่ง การเพิ่มเติมข้อความที่รู้สึกว่าขาดไปอย่างหนึ่ง
การแก้ไขข้อเท็จจริงบางประการที่คลาดเคลื่อนไปจากความเป็นจริงอีกอย่างหนึ่ง

จะเห็นได้ว่าการแก้ไขข้อความตามข้อนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งเพราะเกี่ยวข้องกับเนื้อหา
โดยตรง การแก้ไขท่านเองนี้ แม้จะมีไม่บ่อยครั้งนัก แต่ก็สำคัญยิ่ง ในบางครั้งก็ทำให้
เกิดการเสียถ่วงใจกันได้ ระหว่างบรรณาธิการกับเจ้าของเรื่อง ซึ่งในบางครั้งหากเจ้าของ
เรื่องไม่ยอมผ่อนปรนบ้างแล้ว บรรณาธิการก็อาจจำเป็นต้องปฏิเสธไม่รับเรื่องลงพิมพ์ก็ได้

โดยที่การขอแก้ไขเรื่องอาจจะก่อให้เกิดความกั้นแค้นใจกันได้ จึงใคร่เรียนย้ำ
ว่าบรรณาธิการย่อมพยายามทำอย่างดีที่สุด เพื่อให้บทความของท่านดูงามถูกต้อง เพื่อ
ประโยชน์ของท่านผู้เขียนเองและชื่อเสียงของวารสาร เพราะถ้าไม่มีความรู้สึกในทางมงคล
เช่นนั้น บรรณาธิการยังมีทางเลือกอยู่อีกสองทาง คือ ปฏิเสธไม่ลงพิมพ์เด็ดขาด หรือ
ปล่อยให้ดังไปตามต้นฉบับ ความขาดตกบกพร่องปล่อยให้เป็นธุระของเจ้าของเรื่องจะกู่หน้า
เขาเอง

อนึ่ง ใคร่ขอเรียนความจริงบางอย่างซึ่งอาจจะช่วยบรรเทาความขឹងใจได้บ้างคือ
ความจริงที่ว่าการเขียนหนึ่งข้อเป็นของยากต้องการความชัดเจน จะแจ้ง ตรงถกจุด และ
ต้องการความละเอียดด้วย จึงต้องการการแก้ไขหลายครั้งหลายหน เท่าที่เคยปฏิบัติมานั้น
เมื่อเขียนจนครบหนึ่งข้อแล้วต้องแก้ไขเดี่ยวรอบหนึ่งก่อนส่งพิมพ์กว้าง เมื่อได้ร่างแล้วก็ต้อง
ตรวจทานแก้ไขตัดทอนอีก รวมทั้งจัดระเบียบ วางข้อ แก่ภาษาและอื่น ๆ แล้วก็อาจต้อง
พิมพ์ออกครั้งแรกจึงให้อ่านผู้คุ้นเคย เช่น บุตร ภรรยา หรือเพื่อนฝูง ช่วยอ่านเพื่อดูว่า

คนสามัญพอจะเข้าใจเรื่องทเขียนหรือไม่ เพราะเราอาจเข้าใจข้อความของเราไปอย่างหนึ่ง
เขาอาจเข้าใจอย่างหนึ่ง จึงต้องขอความเห็นเขา พ้นจากขอบนี้ไปแล้วก็อาจจะขอเรื่องให้ผู้ที่
เราเห็นว่าเป็นผู้มีความรู้ในแขนงนั้นหรือมีความรู้ทางภาษาสูงกว่ามาช่วยอ่านแก้ไขอีก แล้ว
จึงประมวลข้อแก้ไขนั้นเขาดวยกันก่อนพิมพ์ครั้งสุดท้าย ดังนั้นโดยเฉลี่ยแล้วบทความหนึ่ง ๆ
จะได้รับการแก้ไขตั้งแต่ประมาณ 4 ครั้ง และต้องพิมพ์อย่างน้อย ๒ ครั้งจึงจะใช้ได้

V การสนทนากับผู้เขียน

ปกติวารสารวิชาชีพมีทีมบรรณาธิการและรายได้มากพอที่จะตอบแทนผู้เขียนด้วยการเงิน
ในอัตราสูงได้ ประกอบกับผู้เขียนที่กระตือรือร้นได้เองว่าตนจะไม่มีโอกาสดำรงชีพได้ด้วยการเขียน
บทความทางวิชาการเพื่อรับค่าเรื่องได้เป็นอันขาด ที่เขียนมาลงส่วนมากก็เพื่อเผยแพร่ความรู้
แลกเปลี่ยนความรู้กันและเพื่อชื่อเสียงของตน ของวารสารและของวิชาชีพเป็นส่วนใหญ่ แต่
ก็มีวารสารตอบแทนอยู่บ้าง ดังนี้

1. วารสารวิชาชีพบางฉบับไม่ตอบแทนผู้เขียนเป็นเงินเลย
2. มีบางฉบับที่ให้ค่าสมาชิกรับเป็นเงินบ้างเล็กน้อย พอเป็นค่ากระดาษ หมึก หรือค่าจ้าง
คนพิมพ์ เรื่อง และค่าคิดค่าเป็นกำลังใจ
3. ในกรณีที่มีได้ตอบแทนเป็นเงินมักนิยมมอบวารสารฉบับนั้น ๆ ให้หลายเล่ม เพื่อจะได้
ใช้แจกจ่ายไปยังบุคคลอื่น ๆ ค่อยไปตามอัธยาศัย หรือมอบค่าตอบแทนเป็นเงินเล็กน้อยและ
วารสารบ้างรวมกันไป
4. ในบางกรณีผู้เขียนอาจประสงค์จะใคร่ได้บทความของตนสักหลาย ๆ ชุด เพื่อแจกจ่าย
แก่ผู้ทบทวน หรือนักศึกษา ศิษย์ เพื่อนฝูง ก็อาจจะขอเรื่องให้บรรณาธิการช่วยส่งพิมพ์
เรื่องนั้น ๆ เกินใจก็ได้ ทั้งนี้ขอจะทำได้ไม่ยากนักถ้าทราบล่วงหน้าพอสมควร ด้วยจะยัง
ประโยชน์ให้แก่ทั้ง 2 ฝ่าย คือผู้เขียนอาจขอรับบทความของตนหลายฉบับชุด จะขอวารสาร
ทั้งฉบับเป็นจำนวนมากเช่นยอมไม่เหมาะและตนเองก็ต้องการใช้เฉพาะที่ตนเองเท่านั้น และทาง
ฝ่ายบรรณาธิการก็จะได้ไม่ต้องตอบแทนอย่างอื่นอีก ในกรณีเช่นนี้ควรที่จะขอมาล่วงหน้า
เพราะอาจขอรับให้โรงพิมพ์พิมพ์เกินได้ตามต้องการ ฉะนั้นเป็นวิธีที่ใช้อยู่มากในต่างประเทศ

5. ในกรณีวารสารวิชาชีพนั้นเป็นวารสารชั้นสูงในแขนงวิชาชีพนั้นๆ และมีผู้เขียนประสงค์จะเขียนบทความเป็นจำนวนมากแล้ว ผู้เขียนเคยได้ข่าวว่า บางทีเจ้าของบทความอาจจะต้องเสียเงินเพื่อเป็นค่าอุปการะการพิมพ์ด้วยซ้ำไป หวังว่าในบ้านเมืองไทยคงจะมีผู้เขียนขนาดนั้นเขาดักจนหนง

6. การตอบแทนผู้เขียนหนังสือหรือบรรณาธิการนั้น ถ้าสำนักพิมพ์ส่งหนังสือมาให้บรรณาธิการเลือกหาผู้วิจารณ์แล้ว ผู้วิจารณ์จะได้รับหนังสือนั้นไว้เป็นการตอบแทนและจะไม่ได้รับค่าตอบแทนเป็นเงินอีก ส่วนหนังสือที่ไม่ได้นำมาวิจารณ์นั้นตกในความรับผิดชอบของบรรณาธิการที่จะจำหน่ายแจกไปที่ใด ๆ ก็ได้

VI ประเพณีบางอย่างในวงการวารสารวิชาการ

โดยที่มีประเพณีบางอย่างยึดถือกันเป็นสาคถ้อยในวงนักศึกษาระดับปริญญาตรีและวารสารวิชาการมาช้านานแล้ว โดยเฉพาะในต่างประเทศแต่ก็มีได้มีกำหนดไว้เป็นลายลักษณ์อักษร จึงใคร่ขอนำมากล่าวอย่างย่อ ๆ ไว้บ้างเท่าที่จำได้เป็นการประดับความรู้ และอาจจะใช้เป็นแนวปฏิบัติได้ต่อไป หากจะมีท่านผู้ใดเห็นควรเพิ่มเติมอีกขอความกรุณาช่วยแจ้งมาด้วย คือ

1. วารสารวิชาชีพจะไม่ลงบทความซึ่งตีพิมพ์ในวารสารอื่นแล้ว โดยมีได้รับอนุญาตจากผู้พิมพ์รายแรกและมีได้ชี้แจงไว้ในวารสารของตนให้ชัดเจนว่า เรื่องนี้ลงครั้งแรกที่ใด
2. ผู้เขียนบทความไม่ควรส่งเรื่องของตนไปยังวารสารต่างๆ พร้อมกันหลายแห่ง เพื่อมิให้เกิดการตงซากกันขึ้นได้
3. บรรณาธิการจะต้องมีมารยาทอันดีที่จะไม่กล่าวขมขู่ถึงเรื่องหรือตัวผู้เขียนซึ่งตนปฏิเสธไม่ลงพิมพ์ วารสารอื่นจึงลงแทน ซึ่งก็ยังผลเสียหลายแก่วารสารที่ลงเรื่องนั้นและผู้เขียน
4. บรรณาธิการจะมีทะเลาะในขั้นที่จะช่วยชี้แจงข้อบกพร่องต่าง ๆ โดยเฉพาะชี้แจงจริงที่ปรากฏในบทความให้เจ้าของเรื่องได้ทราบเพื่อให้บทความนั้นดีเต็มที่ที่สุด
5. เจ้าของบทความไม่ควรถือว่าการปฏิเสธไม่ลงเรื่องก็ดี การขอแก้ไขบทความก็ดี เป็นการเสียหายต่อชื่อเสียงของตน เพราะบรรณาธิการมีอาจลงเรื่องที่มีผู้ส่งมาลงได้ทุกฉบับ จำเป็นจะต้องเลือกสรรให้พอเหมาะแก่หน้ากระดาษและนโยบายของวารสาร การแก้ไขใด ๆ นั้นเป็นเรื่องธรรมดา

6. ในการปฏิเสธจะไม่ยอมลงพิมพ์บทความซึ่งเห็นว่าไม่เหมาะสมด้วยประการใด ๆ เช่น ไม่ตรงกับเข็มของวารสาร ผิดกฎหมาย ผิดศีลธรรม นั้น บรรณาธิการไม่จำเป็นต้องชี้แจงรายละเอียดให้เจ้าของเรื่องทราบ

7. บรรณาธิการไม่ควรตอบเรื่องที่ตนรู้ว่าจะไม่ลงพิมพ์ ควรแจ้งให้เจ้าของเรื่องทราบโดยเร็วยกเว้นแต่กรณีที่ผู้เขียนยอมสละของเรื่องไว้ หรือไม่ทราบจะติดต่อได้อย่างไร

จะเห็นได้ว่า ประเพณีเหล่านี้เป็นเรื่องธรรมดาที่รู้ๆ กันอยู่ทั่วไป จึงใคร่ขอวิงวอนให้มีส่วนเกี่ยวข้องของพยายามยึดถือเป็นบรรทัดฐานสืบไป จะได้มีความสะดวกสบายใจด้วยกันทุกฝ่าย

ตามที่ได้พรรณนามานี้ หวังว่าพอจะเป็นประโยชน์แก่ผู้สนใจจะเขียนเรื่องหรือจะต้องเป็นบรรณาธิการบ้างไม่มากนักขอ ผู้เขียนคิดว่า บทความแม่จะยืดยาวอยู่แล้ว ก็ยังคงจะขาดความสำคัญไปบ้าง จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ที่ท่านผู้ทรงหลายได้โปรดช่วยชี้แจงแนะนำมาด้วย ทั้งนี้จะเป็นทางให้ประเทศของเราได้มีวารสารวิชาการที่มีมาตรฐานดียิ่ง ๆ ขึ้นไปในอนาคต

ถ้าสำหรับผู้จะเป็นผู้เขียนหรือเป็นบรรณาธิการนั้นขอได้โปรดถือว่าบทความเรื่องนี้เป็นแต่เพียงคำแนะนำเล็กน้อย ๆ มิใช่เรื่องที่ต้องทำตามคำแนะนำเหล่านั้นเสมอไป เพราะบางครั้งอาจจะไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ที่ท่านประสบอยู่ก็ได้ นอกจากนี้ ผู้เขียนยังขอฝากความหวังว่า บทความนี้คงเป็นแนวทางให้ผู้อ่านทั้งหลายใคร่จะเป็นผู้เขียนบทความทางวิชาการบ้างแต่ไม่ทราบจะทำอย่างไรดี ได้โปรดลงมือเขียนเสียที และเมื่อเขียนเสร็จเรียบร้อยแล้ว ถ้ายังไม่ทราบจะนำลงที่ใดก็ขอได้โปรดส่งมาที่วารสารนี้ได้เลย รับรองว่าจะช่วยพิจารณาอย่างเต็มที่.

SUMMARY

Preparing Articles for Journals

by Amara Raksasataya

The author of this article is a faculty member of the Institute of Public Administration and the editor of the Institute's *Thai Journal of Public Administration*. His general thesis is that an increase in the number of professional journals, inevitably generated by technological progress and the consequent increase in the number of professionally trained people, will have an increasingly profound effect upon reading and writing habits.

One consequence of this change, of course, is that new writers and new editors will have to be found if the new journals are to be adequately staffed. Drawing from his experience, the author offers prospective new writers and editors a series of "hints" intended to help bridge the gap between the neophyte and the professional.

The article is divided into six parts. Part one deals with types of articles, *viz.*, research articles, articles based upon experience, and those prepared from outstanding speeches or reprints. The author suggests that new writers tackle the first type first. Part two offers suggestions on the submission of articles to professional journals. Chief among these are: (1) manuscripts should be typed and carefully edited; (2) two copies of the manuscript should be sent; (3) authors should always include a brief biographical statement with manuscripts; (4) manuscripts should never be sent to more than one journal at any one time.

Part three describes, step by step, the process of preparing an article for publication from the time the journal editor receives it to its appearance in print. Part four describes the methods of and the rationale for the numerous manuscript changes that are generally necessary prior to publication. It is the rare article that cannot be improved upon by an experienced editor. Major manuscript changes, of course, require prior approval by the author. The most frequent of these are: (1) corrections for mistakes in documentation; (2) suggestions for improving writing style; and (3) corrections in matters of content. The latter type is obviously the most serious, but also the most infrequent.

Part five deals with matters of compensation, a subject dear to the hearts of new and old writers alike. In this section he discusses various modes of compensation. In one, authors are paid in cash for manuscripts by the publishing journal. In another, their payment consists of the "honor and prestige" of publishing, but not cash. In still another, it may consist of a quantity of issues or off-prints. Lastly, the author pays the receiving journal for the right to be published.

The final section of the article deals with the general system of conventions and ethics accepted by writers and editors in many other parts of the world, but not yet generally accepted in Thailand. For example, writers should not send copies of manuscripts to different editors at the same time. Likewise, editors should not hoard or criticize manuscripts that he may reject. And finally, editors should be accorded some measure of sympathy and understanding in the performance of their jobs: to publish only that which is interesting, important, honest and readable.